

## Αρχιμανδρίτης π. Φίλιππος Χαμαργιάς: «Αφροσύνης το ανάγνωσμα»

/ [Ενορίες](#)



**Ας γίνει η σημερινή ευαγγελική περικοπή ένα ξυπνητήρι που θα μας ξυπνήσει από τον λήθαργο της αφροσύνης στον οποίον βρισκόμαστε. Και ας πούμε «δόξα τω Θεώ» για αυτά που έχουμε, για αυτά που θα μας έρθουν και «ευχαριστώ Θεέ μου» για αυτά που δεν ήρθαν. Γιατί για να μην έρθουν, ξέρεις Εσύ από τι να με προφυλάξεις.**

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε το Σάββατο 22 Νοεμβρίου 2025 (Κυριακή Θ΄ Λουκά, «η μετά την εορτήν». Αμφιλοχίου Επισκόπου Ικονίου, Γρηγορίου Ακραγανίτων), στον [Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο [Αρχιμανδρίτης π. Φίλιππος Χαμαριάς](#), Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.



Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

**Παρακολουθήστε σε επανάληψη την αγρυπνία:**

[<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce\\_SELRES\\_start"></span>](#)

Μιλώντας στο κήρυγμα του για την σημερινή ευαγγελική περικοπή, ο π. Φίλιππος σημείωσε χαρακτηριστικά πως αν θέλαμε να της δώσουμε έναν τίτλο θα ήταν «αφροσύνης το ανάγνωσμα». Και αυτός ο τίτλος είναι ακριβώς το νόημα της φράσης της οποίας άκουσε ο πλούσιος της περικοπής, η οποία δεν προήλθε από ανθρώπινα χείλη, αλλά από τα χείλη του ιδίου του Θεού.

## Παρακολουθήστε την ομιλία:

</span>

«Ένας άνθρωπος ο οποίος το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν το εγώ του. Περικυκλωμένος από τον εγωισμό του, πνιγμένος από τα αγαθά του, δέσμιος της ύλης. Αυτός ήταν ο άνθρωπος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Δεν έβλεπε τίποτα άλλο πέρα από τον εαυτόν του Και ήρθε η στιγμή η οποία έρχεται για τον κάθε άνθρωπο. Η στιγμή που ο Θεός τον κάλεσε από τα πρόσκαιρα στα επουράνια.»

Αλλά δυστυχώς γι' αυτόν τον άνθρωπο, συνέχισε ο π. Φίλιππος, η αποκόλληση από τα πρόσκαιρα ήταν αδύνατη. Γιατί είχε γίνει δέσμιος των υλικών αγαθών. Και η προσφώνηση «άφρων», η οποία ασφαλώς και είναι άκρως προσβλητική, είναι μία προσφώνηση η οποία έρχεται να τον ταυτοποιήσει στην ζωή του ολόκληρη.

Έρχεται να μας τον υπενθυμίζει συνεχώς, όχι απλά ως τον πλούσιο, όχι απλά ως έναν άνθρωπο ο οποίος είναι προσκολλημένος στα υλικά αγαθά, αλλά ως άφρονα πλούσιο, δηλαδή χωρίς φρόνηση, χωρίς σκέψη, χωρίς σύνεση, χωρίς μυαλό. Ένας άνθρωπος που το μυαλό του το έχει μόνο στο πώς θα καλοπεράσει.

Δεν σκέφτηκε προς στιγμήν να κοιτάξει τον ουρανό, να ευχαριστήσει το Θεό ο οποίος ευλόγησε την γη για να βγάλει καρπούς και να έχει εκείνος γεμάτες τις αποθήκες του. Δεν σκέφτηκε προς στιγμήν ότι κάποιοι εργάτες δούλεψαν, έσκαψαν, όργωσαν αυτή τη γη προκειμένου να μπορέσει να καρποφορήσει και να του αποδώσει καρπούς.

«Να που ήρθε η στιγμή να αφήσει αυτό τον κόσμο και δεν μπορούσε να πάρει τίποτα μαζί του. Και αυτό ισχύει για όλους μας. Αγωνιζόμαστε, αγωνιούμε να δημιουργήσουμε, να φτιάξουμε, να κτίσουμε, να αποκτήσουμε, να αφήσουμε στα παιδιά και στα εγγόνια μας. Πολλές φορές τους κάνουμε και κακό αφήνοντάς τους πολλά.

Και δεν απολαμβάνουμε τίποτα. Μας κατατρώνει η έννοια να φτιάξουμε και να δημιουργήσουμε το τίποτα. Αυτό το οποίο δεν μπορεί να μας ακολουθήσει ούτε στο θάνατό μας. Τι μένει λοιπόν πίσω, αυτά που αφήσαμε τα υλικά αγαθά, οι κληρονομίες, η διαθήκη ή η ψυχή μας η οποία θα ταυτοποιείται μέσα από τα αγαθά έργα τα οποία κάναμε στη ζωή μας;»

Η διδασκαλία της Εκκλησίας μας, ο λόγος του Χριστού, όλες οι διδαχές των Πατέρων επί 2.000 και πλέον χρόνια τώρα, επεσήμανε ο π. Φίλιππος, μας λένουν

να κοιτάξουμε ψηλά. Μας λένε να ακολουθήσουμε το μικρό και στενό μονοπάτι, αυτό το οποίο οδηγεί στον παράδεισο και στη σωτηρία.

Αυτά μας λέει η Εκκλησία. Αυτά δίδαξε ο Χριστός. Αυτά διδάσκουν οι Πατέρες μας. Αυτά καλούμαστε να ακολουθήσουμε και εμείς. Άλλως θα ζούμε μια ζωή σαν τον άφρονα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Θα επαναπαυόμαστε στο ότι φάμε και ό,τι πιούμε και δεν θα έχει κανένα πνευματικό όφελος και νόημα η ζωή μας.

Και όπως είπε κλείνοντας το κήρυγμα του:

«Ας αναλογιστούμε λοιπόν. Ας κάνουμε την αυτοκριτική μας. Ας γίνει η σημερινή ευαγγελική περικοπή ένα ξυπνητήρι που θα μας ξυπνήσει από τον λήθαργο της αφροσύνης στον οποίον βρισκόμαστε. Και ας πούμε «δόξα τω Θεώ» για αυτά που έχουμε, για αυτά που θα μας έρθουν και «ευχαριστώ Θεέ μου» για αυτά που δεν ήρθαν. Γιατί για να μην έρθουν, ξέρεις Εσύ από τι να με προφυλάξεις. Να ευχαριστούμε το Θεό και για αυτά τα οποία δεν έρχονται έστω και αν τα ψάχνουμε, έστω και αν τα αποζητούμε στη ζωή μας.»

